

BESEDA ŽIVIH IN MRTVIH

JERN LEDINA

*Takrät ko je umrl Francè Dobrijan
so po vsej fari zvonovi zvonili,
— v Crngrobu, Dobravah in Malih dolinah —
zvonili, tožili, zvonili ves dan.*

*Potem so pa rdeče rože pognale
iz njegovih raskávih, pokojnih dlani,
a kladvo kovača je k delu klicálo
preko njegovega groba vse dni ...
In on se je dvignil, čez njive je stopil:
v vrhovih smrek jutranjo roso lovi,
zvečer kot meglica čez travnike hodi,
na jesen pa meje v gozdovih globi.
Nisem ga videl, a s srcem ga čutim,
Francè Dobrijan v svojem polju živi,
nad žitom se sklanja, nočem prisluškuje,
nad rastjo življenja nevidno bedi.*

*Francè Dobrijan, veš, kako je nam danes?
Strahov in obupa smo polni za dne.
Življenje, lepota — daljna svetova,
naše tihe besede o smrti kriče.
Človeško srce je boječe utihnilo,
trudno je že vse prelite krvi,
sonce se je sredi dneva stemnilo,
s pestmi na očeh pričakujem noči ...*

MATERINO PISMO

FRAN ONIČ

*Tu pada sneg in skoro me je strah tišine,
ko na večer v zametih utihne vas.
Nikogar nimam, da bi z njim molila
za tebe, da se vrneš mi vsak čas.*

*Zdaj zbirajo povsod se po večerih
in bučnice tero, o tebi govorijo.
Veš, težko mi je, ker se mnogi v vasi
umikajo pred mano in bežijo.*

*Vse to prebila bom, samo da prideš.
Saj vem, da dober si in revež se ti smili.
Še veš, da si nekoč me za roké prijel:
Mi mladi bomo ves svet prenovili!?*

*Glej, nisem razumela te, a nekaj balo
se v meni od takrat za tebe je ves čas. —
Oh, zdaj je svet ljudi neznanih poln,
pa vsa gospoda naša nosi mrk obraz.*

*Pri stricu vsi so zdravi, samo teta stoče,
ker noga jo boli še vedno, ko nekdam,
a stric le sivo glavo maje in jezi se,
da ne razume več ničesar, kar je zdaj.*

*Ondan je bil pri meni stari Lovro,
ta, ki ima na gmajni kočo.
Dušilo ga je, pravi, da že smrti čaka.
Prerokoval mi je krvavi dež in točo.*

*Da, zdaj pomolim, da bo vse minilo.
Glej, pozabila skoraj bi še to,
da me vprašuješ, kaj o tebi misli Kati
in če ji je po tebi kaj hudo.*

*Saj ni, da bi te jaz še žalostila,
a to sem čula: več ne misli nate,
ker so ji rekli, da zgubljen boš človek.
Ti ne žaluj, če drugi pojde v svate!*

*Res, gruntarji postali trdi so, oholi
in veš, da Kati gruntarska je hči.
O ti moj bog, kako sem se zaklepetala,
pa ne zameri. Glej, da vrneš se in piši mi.*